

Jos Brabants
Vadergedichten

1.

Eerste wake

Voor de derde maal zoent mijn zoon mijn vader
op de slaap een afscheid op de grote slaap.
Een hand beroert de blanke spreij even en nog eens
het magere té blote lijf ...
Op de ziekenhuisgang bij de deurpost sta ik
tussen vader en zoon in en wuif hen net zo zacht

2.

Massale bloeding

In diepste slaap zie ik hem terug, na vier dagen –
'onomkeerbaar', zeggen de artsen – de moker slaat.
Zijn kleffe dunne haren, zijn hoofd – een bijna dood
uit het nest gevallen vogeljong hapt, hapt nog laatste
levenslucht. Het mergelijf, in witte dunne huid lam en
onbeweeglijk in het nog witter beddengoed getekend
trekt moe op, blaast uit
zijn laatste asem –
de geur van het einde

3.

Verdriet

is niet buiten te vinden; paraat peutert het
binnenin, prikt het, zout het het oogvocht –
je voelt het dierend schuren met zijn fijnste korrels
onderhuids – zonderhuids, alweer bloot:
de navelstreng doorgeknapt.
Wees.

4.

Ik vraag me af

of de geschiedenis van de verloren zoon die is
van iemand die niet wilde bemind worden –
ik vraag het mij af, Rilke, maar je zou gelijk kunnen hebben,
ware het niet dat de zoon niet geleerd is te beminnen –
het beminnen niet gezien heeft, aan de buitenkant,
van binnenuit ...?

5.

Panta rhei

Je waadt geen twee keer door dezelfde rivier:
alles stroomt. Mijn wezen wordt anders water –
mijn bewegen met vader mijn opponent, mijn vader
een anders golven, is niet vervroren, er blijft een gloed
onuitgesproken
nog:
vaders hoop in te vullen door de zoon.

6.

Terwesttragel

Het verdriet nu, om hem die daar vaste voet wilde,
valt op de asfalten weg.
Ik stap ons eindje tragel traag opnieuw en vanop de
Terwestbrug kijk ik over de Moervaart en mijn schouder
naar vader een jaar terug. Ik ga anders nu dat stuk
langs het kanaal: de dag is anders warm, de weg
donkerder grijs, het duurt minder lang nu – op hem
moest ook toen worden gewacht.